

מגבלות הכוח: מתישהו זה נגמר

בתיקי האלפים, וללכת לעסקת טיעון. יכול היה להשתמש בקוצב הלב, או בניתוח הסרת הערמונית. בכל זאת הוא לא איש צעיר. יכול היה להתפטר אחרי שלכאורה התהפך הג' לגל במלחמה הזו, אחרי חיסול סינוואר ונסראללה. יכול היה להורות על סיום המלחמה. להחזיר את כל החטופים, להכריז על בחירות ולפרוש. אבל לא. וזה לא רק ההיכרס, זה הכוח. מי שיש לו פטיש בלבד בארגון הכלים שלו מתייחס לסביבתו כאל מסמרים. אבל מתברר שזה לא עובד ככה. לא לגמרי, בכל אופן. נכון שמרבית שריו הם מסמרים בלי ראש, אבל יש עוד מחזיקי פטישים מלבדו. בן גביר, פטיש, חובט בו ללא רחם, מתי שבא לו; סמוטריץ', גם פטיש, לא מהסס להחזיק אותו בגרון עם הגרסה הסמוטריצית של "שתישרף המדינה"; דרעי, פטיש שקט, אבל פוטנציאל הח' בטה שלו הוא בלתי נתפס; ואפילו רונן בר, לא בדיוק מגיע ממקום של אנשים שבארגון הכלים שלהם יש רק נוצות ומ' כחולים. שלא לדבר על ההוא עם הפטיש 5 ק"ג, טראמפ, שמהמכה שקיבל עדיין כואב לו הראש. והאויבים? חיסל את יחיא ויש לו על הראש מוחמד. אין כבר מה להפציץ שם בעזה והוא מעז להגיד שיסכים רק לעסקה כוללת. ולקינוח, הפטישים מבית. אולי לא מפצחים לו את הגולגולת, אבל כמה רעש הם עושים. איזה מזל יש לו שהוא מתמודד עם אופוזיציה מלטפת. אבל זה לא קל, זה ממש לא קל.

אולי יש רגעים בהם הוא אומר לעצמו: איזה חיים אני חי? לאן זה הולך? אבל הסבירות לכך היא נמוכה. סביר יותר להניח שהוא חולם על פטישים יותר ויותר גדולים. על המכה הניצחת. על הניצחון המוחלט שהוא ינחית על כולם. על כל מי שהעז לציין נגדו. מבחוצ ומבית. מדי פעם הוא כנראה מדמיין את הרגע הזה. ממשיך לתכנן את דרכו אליו. גם אם יישאר לבד ומבודד, הוא מדמיין שזה עוד יקרה. אלא שניתן להתנבא שזה לא יקרה. מגבלת הכוח תסגור עליו. התהום מתחת לרגליו תעמיק ותלך והחומות סביבו יגבהו. כי ככה זה. כי אין מנהיג מסוגו, עם אישיות כמו שלו, שזה לא קרה לו. כי אף אחד, גם לא הוא, לא יכול למדרון החל' קלק בו הוא מצוי. יותר מדי עניינים באוויר. יותר מדי ירי' ביים. פחות מדי תמיכה. וזכרים את הקוסם ההוא בימי הטלוויזיה שחור'לבן שהיה מסובב צלחות חרס על קני קש? וזכרים כיצד היה מדגל במהירות ממקל למקל, מסובב ומ' סובב כך שהצלחות היו נשירות באוויר? ובכן, מתישהו הן מתחילות ליפול לקרקע, בזה אחר זה. ככה זה עם קוסמים. מתישהו זה נגמר.

מה עבר בראשו של בנימין נתניהו כשישב בחדר הסגל' גל וחטף שיעור בהקטנה מידידו הטוב דונלד טראמפ? מה חשב כשהטיח בו את 4 מיליארד הדולר שהוא נותן ליש' רא'ל, כשהתפייט על אהבתו לארדואן, או כשהגיב באדישות לסוגיית הפחתת המכסים? אולי אמר לעצמו: הוא עושה לי זלנסקי. והרי כל כך השתדל לא להיות זלנסקי. לא בא בטרי' נינג, הקפיד על עניבה אדומה תואמת, הרעיף מילות חנר' פה. ובכל זאת, זלנסקי. והוא עוד יצא פחות גיבור מזלנסקי - הלה לפחות החזיר מהלומות וגורש כדוד שהתמודד מול גולית. ואילו הוא, ביבי, ישב והנהן. אולי בהם בדגם המטוס שהונח בחוסר טעם על שולחן העץ המבריק. אולי דמיין שזהו מטוס של חברת "סכנה". ואולי רצה להרים את דגם המטוס ולהכניס למארח בראש. והנה, הוא יושב בחיך' קפוא ומהנהן. שיעור נוראי על מגבלות הכוח.

וזה לא נגמר בכך. מהחדר הסגל'ל הוא חוזר לישראל. ושוב מגבלות הכוח. גם מבית, היכן שהוא מולך. אוסף של פקידונים בבית משפט אחד לא נותנים לו לפטר את מי שהוא רוצה. פקידה אחת בראשות הייעוץ המשפטי שגם היא צריכה לעוף, ונשיא בית משפט עליון שהוא בכלל לא מכיר בו, עושים לו בית ספר. ציון אמיר לא הביא את הסחור' רה, אולי בכלל לא היה לו סיכוי מול הפקידים האלו שנוק' מים בו היכן שהם יכולים. וזה לא נגמר בזה. שלושה פקידים בבית משפט אחר מנהלים לו את החיים. בערך מב' חוץ יש רבים שחושבים שהוא קוסם, שהוא מהתל בבית המשפט ועושה בו כשלו. אבל תכלס, הוא היה צריך להגיד להם שהוא לא מרגיש טוב ושהוא רוצה ללכת הביתה לנח. זה לא יאומן ולא יעלה על הדעת, הוא ודאי אומר לעצמו, לא במדינה המתוקנת שהוא דמיין. שום סוף שבוע במסע' דות הכי שוות על הדנובה לא ימחק את הרגעים הקשים האלו. כמו את הכתם שעשו לו על המצח ב"ארץ נהדרת". אולי סימן לעצמו לטפל גם בהם בהזדמנות.

כמה קשה להכיר במגבלות הכוח. לדעת לסגת. להתק' פל. לרדת מהעץ. לסיים את המשחק. כמו משקיע שמבין שהוא במסלול השקעה הפסדי. כמו שכיר שניסה להיות עצ' מאי והעסק שלו לא מתרומם. כמו מנכ"ל של חברה שהש' קיע במוצר הלא נכון. השילוב של קצת יהרהרה וחזיונית כוח קיים אצל כל מנהל בכיר ובוודאי אצל כל מנהיג. היעדר הכרה במגבלות הכוח הוא הרסני. לא מעט מנהלים בכירים לקחו את הארגונים בראשם עמדו הרבה מעבר למצוק, כנגד עצות ומציאות, מסרבים להאמין אפילו בכוח הכבידה ונפלו חזק. אז עוצרים. עושים פניית פרסה. לא נורא. לא אסון. עדיף על ההתרסקות.

לנתניהו היו כמה צמתים כאלו. ככולם פנה לאותו נתיב. יכול היה להתקפל כשהבין מה באמת יש לרשויות נגדו

היעדר הכרה במגבלות הכוח הוא הרסני. לא מעט מנהלים בכירים לקחו את הארגונים בראשם עמדו הרבה מעבר למצוק, כנגד עצות ומציאות, מסרבים להאמין אפילו בכוח הכבידה - ונפלו חזק

ד"ר איתי שילוני הוא מייסד ומנכ"ל S2R, חברה לייעוץ ארגוני-אסטרטגי ומרצה עמית בביה"ס אריסון למינהל עסקים באוניברסיטת רייכמן

page

363